



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: V. N. G., nar. X, bez státní příslušnosti, X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha
7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2023, č.j. OAM-2537-47/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 5. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2023, č.j. OAM-2537-47/ZR-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky (výrok I.); podle § 77 odst. 3 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Správní řízení je upraveno správním řádem. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců.

[III] Žaloba

3. Žalobce rámcově vymezil pochybení žalovaného takto:
- napadené rozhodnutí i řízení jeho vydání předcházející bylo zatíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, neboť žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neodstranil zejména veškeré pochybnosti stran okolností relevantních pro vymezení intenzity újmy hrozící žalobci a jeho rodinným příslušníkům v důsledku napadeného rozhodnutí. Jelikož žalovaný nedostatečně odůvodnil odmítnutí důkazních návrhů žalobce a nevypořádal všechny námitky žalobce uplatněné v jeho prvním, druhém i třetím vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.
 - žalovaný na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu nemohl provést náležité poměření dvou protichůdných zájmů vstupujících v této věci do kolize, tedy zájmu na ochraně základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života (zaručeného čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), a protichůdného veřejného zájmu.
 - žalovaný nesprávně přistoupil k aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), ačkoliv pro takový postup nebyly splněny podmínky a předpoklady.
4. Žalobce připomněl, že s ním bylo (oznámením ze dne 10. 5. 2022) zahájeno správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl žalovaným opakovaně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (naposledy vyrozuměním ze dne 25. 11. 2022). Tohoto práva žalobce opakovaně využil a vyjádřil se k obsahu spisového materiálu. Žalobce ve vyjádřeních navrhoval provedení vlastního výslechu a dále výslechu zletilé dcery, matky a otce. Taktéž navrhoval, aby si žalovaný vyžádal zprávu probační a mediační služby za účelem posouzení aktuálního žalobcova chování. Všechny žalobcovy důkazní návrhy však byly žalovaným odmítnuty a dne 14. 4. 2023 bylo vydáno napadené rozhodnutí.
5. (část III. B žaloby „Vady řízení“) Žalobce v průběhu správního řízení soustavně tvrdil, že převažující část života (30 let) prožil na území České republiky, všichni jeho rodinní příslušníci (rodiče a 4 děti) jsou státními občany České republiky, přičemž žalobce je osobou bez státní příslušnosti, nemá upraven pobyt v jiné zemi a zrušení pobytového oprávnění na území České republiky by mělo fatální nevratné následky na jeho další rodinný život, ekonomické i sociální zabezpečení. Žalobce si za dobu pobytu v ČR vybudoval nejen rodinné, ale rovněž sociální a ekonomické zázemí a je vlastníkem nemovitosti v obci Březová. Žalobce za účelem prokázání intenzity rodinných a soukromých vazeb, míry

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

integrace do české společnosti a absence jakéhokoliv zázemí v jiné zemi navrhoval provedení výsledku své osoby, přičemž provedení tohoto důkazního prostředku považoval rovněž za nezbytné pro případné hodnocení jeho osobnosti, nebezpečí, které od něj hrozí, a stupně jeho společenské škodlivosti. K prokázání blízkých vazeb k zletilé dceři L. G. a dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci do jejího života žalobce navrhoval provedení výsledku její osoby. V neposlední řadě žalobce navrhoval provedení výsledku otce, s nímž má velmi dobrý vztah, vypomáhá mu, a otec se může vyjádřit k osobnosti žalobce, jeho vývoji, chování a intenzitě zásahu do jeho vlastního života v důsledku zrušení žalobcova pobytového oprávnění. Žalobce rovněž navrhoval výsledek své matky, a to ze stejných důvodů, jako výsledek otce.

6. Žalobce současně vyjádřil přesvědčení o nesplnění podmínek pro aplikaci výhrady veřejného pořádku, když ta předpokládá narušení veřejného pořádku závažnější intenzity. Žalobce upřímně litoval (a lituje) spáchané trestné činnosti. Rovněž poukazoval na povahu a závažnost všech jím spáchaných trestných činů (téměř ve všech případech se jednalo o přečiny), spolupráci s orgány činnými v trestním řízení a v kontextu trestními prostředky postihovaných jednání nízkou společenskou škodlivostí jeho jednání. Závažnost svého protiprávního jednání žalobce nepochybně, dle jeho názoru však nedosahuje standardu pro zrušení nejvyššího pobytového oprávnění osobě s natolik pevnými a hlubokými vazbami na území České republiky. Za účelem prokázání tvrzeného navrhoval žalobce (krom účastnického výsledku), aby si žalovaný vyžádal zprávu příslušné probační a mediační služby, jíž by bylo možné mj. prokázat, že žalobce plní všechny jemu uložené povinnosti a dodržuje stanovená přiměřená omezení. Všechny žalobcovy důkazní návrhy byly žalovaným shledány nadbytečnými, jelikož žalobce měl dle názoru žalovaného dostatečnou možnost se v průběhu řízení vyjádřit ke svým rodinným a soukromým poměrům, přičemž svůj závěr o nadbytečnosti navrhovaných důkazů žalovaný podpořil zprávou příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí a výsledkem pobytové kontroly na adrese, na níž má žalobce hlášen pobyt.
7. Stran toho žalobce uvedl, že přestože nemá nezletilou dceru svěřenu do výlučné péče, pravidelně se s ní vidá, nezletilá je na něj zvyklá a současně řádně plní svou vyživovací povinnost vůči nezletilému dítěti. Nelze tak vyloučit, že by její další vývoj, výchova a výživa mohly být ohroženy a zasaženy, pokud bude její biologický otec, na kterého je od svého narození zvyklá, nucen vycestovat z území České republiky. Pokud jde o další soukromé a rodinné vazby žalobce a jeho ostatních rodinných příslušníků, zásah do jejich práva na respektování soukromého a rodinného života nebyl vymezen a zjištěn nade vší pochybnost. Žalobce zdůraznil, že jeho důkazní návrhy mířily k prokázání právě těchto dalších soukromých a rodinných vazeb a intenzity zásahu do práv dalších rodinných příslušníků, tedy matky, otce a 3 zletilých dětí.
8. Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí bude mít významný nepříznivý dopad do života jeho osoby, rodičů, zletilých dětí i nezletilého dítěte, k prokázání těchto skutečností pak směřovaly důkazní návrhy, které však žalovaný odmítl, aniž by sám intenzitu zásahu do práv všech těchto osob zjistil a definoval. Nepřiměřenost zásahu do práv všech těchto osob přitom nelze odůvodnit pouhou skutečností, že se jedná o „dospělé jedince“, aniž by bylo přihlédnuto k tvrzeným individuálním okolnostem případu (například blízké citové vazby či závislost rodičů). V této souvislosti nutno podotknout, že žalovaný se zevrubně vyjádřil pouze k poslednímu vyjádření k podkladům žalobce, které v napadeném rozhodnutí celé citoval, jakkoliv tomuto předcházela žalobcova další dvě podrobná vyjádření k podkladům, v nichž žalobce mimo jiné poukazoval na přítomnost a státní příslušnost své matky a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

navrhoval její výslech. S tímto důkazním návrhem se však žalovaný nevypořádal a v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval pouze na poslední vyjádření k podkladům žalobce a důkazní návrhy zde uplatněné, ačkoliv jednotlivá vyjádření k podkladům nebyla obsahově shodná a totožná.

9. K důkaznímu návrhu, aby si žalovaný vyžádal zprávu probační a mediační služby o průběhu dohledu nad žalobcem, žalovaný uvedl, že se žalobce opakovaně dopustil trestné činnosti na území České republiky, přičemž žalovaný nemá žádné záruky, že se žalobce do budoucna žádné další trestné činnosti nedopustí. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný měl důvodné pochybnosti o tom, zda se žalobce do budoucna trestné činnosti dopustí, či nikoliv. K jejich vyvrácení směřoval právě důkazní návrh, z něhož bylo možné dovodit, zda došlo k určité nápravě na straně žalobce, či nikoliv. Nelze totiž opomíjet, že se žalobce trestné činnosti dopouštěl v relativně krátkém časovém období (roky 2018-2021), a to při uvažování celkové délky jeho pobytu na území České republiky (30 let). Žalobce tvrdil, že si ze svého jednání vzal ponaučení, trestné činnosti upřímně lituje a samotný výkon vazby a průběh správního řízení o zrušení pobytového oprávnění na něj měly významný výchovný účinek. Žalobce tak poukazoval, že účelu vedeného řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu již bylo dosaženo a za účelem prokázání svých tvrzení navrhoval provedení důkazu – opatření zprávy probační a mediační služby k průběhu dohledu. Žalovaný však tento důkaz odmítl, a to dle názoru žalobce nezákonným způsobem, jelikož zjevně sám tvrzenou skutečnost, k jejímuž prokázání byl důkaz navrhován, neobjasnil.
10. Žalobce připomněl, že řízení o zrušení nejvyššího pobytového oprávnění vedené podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je řízením zahajovaným z moci úřední, v němž je to právě správní orgán, kdo má povinnost ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, včetně všech okolností svědčících ve prospěch i neprospěch toho, jemuž má být v řízení uložena povinnost (v projednávané věci povinnost vycestovat z území České republiky ve správním orgánem stanovené lhůtě). Tato povinnost správního orgánu se přitom vztahuje taktéž na osobní a rodinnou situaci účastníka správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021, č.j. 57 A 22/2021-46). Žalobce byl přitom v průběhu vedeného řízení z vlastní iniciativy aktivní a sám navrhoval provedení jednotlivých důkazů, jimiž chtěl přispět k objasnění skutkového stavu v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazní návrh účastníka správního řízení může být odmítnut jedině tehdy, pokud *„tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací schopností, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č.j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS).“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47). Jelikož však tyto podmínky v projednávané věci splněny nebyly, považoval žalobce odmítnutí jeho důkazních návrhů za nezákonné, vykazující znaky libovůle správního orgánu. Jelikož odmítnutí důkazních návrhů ze strany žalovaného nebylo v dostatečném rozsahu odůvodněno, považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Žalobce měl za to, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož nezjistil bezpečně veškeré individuální okolnosti soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků na území České republiky, ale i okolnosti možnosti přesídlení žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

do jiné země a skutečnosti mající vliv na závažnost a společenskou škodlivost jím spáchaného jednání. Z těchto důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí i řízení jemu předcházející za nezákonné.

11. **(Část III. C žaloby „Nedostatečné a nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí“)** Žalobce je trvale usídleným cizincem, osobou s hlubokými rodinnými, ekonomickými a sociálními vazbami na území České republiky vytvořenými v průběhu 30leté doby pobytu na území České republiky. Všichni rodinní příslušníci žalobce jsou státními příslušníky České republiky. Žalobce je osobou bez státní příslušnosti, která nedisponuje pobytoým oprávněním na území jakékoli jiné země. Uvedené (státní příslušnost České republiky všech rodinných příslušníků a žalobcova absence státní příslušnosti či pobytového oprávnění) činí dopad napadeného rozhodnutí ukládajícího žalobci vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky o to citelnější a závažnější. Žalovaný k této argumentaci v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci není uloženo správní vyhoštění a je na žalobci, jakým způsobem si pobyt na území České republiky či jiného státu upraví. Ačkoliv žalobci není uloženo správní vyhoštění, nevycestuje-li ve stanovené lhůtě z území České republiky, vystavuje se riziku zahájení řízení o správním vyhoštění. Současně žalobci není zřejmé, jakým způsobem by měl být jeho pobyt na území České republiky upraven, když žalobce nesplňuje a minimálně do roku 2025 nebude splňovat podmínku trestní záchovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jejíž splnění je nezbytným předpokladem pro vydání či udělení jakéhokoliv nižšího pobytového oprávnění. Žalobce je již v důsledku napadeného rozhodnutí připraven o možnost pobytu, výkonu zaměstnání a výdělečné činnosti na území České republiky. Není zřejmé, kam by měl vycestovat, jakým způsobem by měl realizovat návštěvy u svých rodinných příslušníků, zabezpečit sebe i své nezletilé a zletilé děti, hradit výživné, spravovat nemovitost, jejímž je vlastníkem apod. Žalovaný na všechny tyto námitky a obavy žalobce nijak nereagoval, nevypořádal se s nimi a přiměřenost napadeného rozhodnutí fakticky založil na skutečnosti, že je to primárně žalobce, kdo by se měl řešením těchto otázek zabývat.
12. Žalobce považoval za plně přiléhavé závěry Nejvyššího správního soudu přijaté v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28, podle něhož: *„Je pravdou, že s tímto rozhodnutím není, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, spojena doba zákazu pobytu na území ČR, resp. členských států EU, na straně druhé, podobně jako ve věci Nunez proti Norsku (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 81), nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele (...) bylo skutečně jen dočasné, nebo naopak trvalé, ani to, zda by nižší pobytové oprávnění bylo stěžovateli skutečně uděleno, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici. Správní orgány se touto otázkou nezabývaly a nevěnovaly v tomto směru pozornost ani příslušné správní praxi. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj nedávný rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, vydaný v zásadě ve srovnatelné věci, kdy byla cizinci po zrušení povolení k trvalému pobytu zamítnuta i žádost o povolení pobytu přechodného, a to z důvodu, jehož skutkový základ spočíval v téže trestné činnosti tohoto cizince, která předtím vedla i ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Byť tedy jistě v obecné rovině platí, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude zpravidla méně invazivním zásahem do soukromého a rodinného života cizince, než např. rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, možnost stěžovatele získat povolení k přechodnému pobytu v ČR se v tomto konkrétním případě jeví být spíše pouhou spekulací správních orgánů.“* Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 2. 2022, č.j. 7 Azs 405/2021-34: *„Z hlediska jádra dané věci (absence náležitého odůvodnění)*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

je irelevantní argumentace obsažená v kasační stížnosti stran možnosti žalobce podat žádost o jiné pobytové oprávnění.“

13. Dále žalovaný uvedl, že to byl právě žalobce, kdo vlastním protiprávním jednáním vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední a vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Ačkoliv si byl žalobce v obecné rovině vědom, že jeho protiprávní jednání zavinilo příčinu k zahájení řízení o zrušení nejvyššího pobytového oprávnění, poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž tato skutečnost nemůže být relevantním argumentem pro odůvodnění přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu do práva cizince na respektování soukromého a rodinného života. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022-39: *„Správní orgány i krajský soud dále na řadě míst svých rozhodnutí zdůraznily, že si měl být stěžovatel před spácháním dané závažné trestné činnosti vědom důsledků svého jednání z hlediska možného pozbytí pobytového oprávnění na území ČR a že svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny na území ČR, čímž nebral ohled na nejlepší zájem svého nezletilého dítěte. To je jistě pravda, jak již však Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval ve své výše zmiňované judikatuře, pokud by měl být tento argument používán takto mechanicky, jak ho uplatňují správní orgány a zčásti i krajský soud mj. v nyní posuzované věci, pak by, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážit nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti.“*
14. Pokud jde o vztah žalobce k jeho nezletilé dceři, jejíž nejlepší zájem, chráněný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, by měl být učiněn středobodem všech úvah žalovaného o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č.j. 5 Azs 314/2020-52), žalobce sice nemá nezletilou svěřenu do péče, nicméně pravidelně se s ní vidá, přispívá ve stanoveném rozsahu na její výživu a snaží se udržovat dobré vztahy s její matkou. Hovoří-li přitom žalovaný o tom, že napadeným rozhodnutím není žalobci znemožněn další styk s nezletilým dítětem a výkon jeho rodičovských práv, neosvětluje již, jakým způsobem má žalobce svá rodičovská práva vykonávat, když je v důsledku napadeného rozhodnutí nucen opustit území České republiky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-40: *„V těchto intencích je třeba hodnotit i konstatování správního orgánu prvního stupně, že nejsou ohrožena práva dítěte, neboť jeho rozhodnutí žádným způsobem nebrání stěžovateli plnit jeho rodičovská práva a povinnosti, nezakazuje mu styk s dítětem ani mu nebrání v povinnosti podílet se na jeho výchově a výživě. Formálně jistě nikoliv, není však jasné, jakým způsobem má stěžovatel tyto práva a povinnosti vykonávat, pokud bude nucen, mj. v důsledku žalobu napadených rozhodnutí, opustit území ČR.“* Žalobce byl přitom přesvědčen, že přestože byla jeho nezletilá dcera svěřena do výlučné péče matky, nelze předem uzavřít, že vycestováním jejího otce, na nějž je od svého narození zvyklá, na předem nepředvídatelnou dobu nedojde k nevratnému zásahu do jejího řádného vývoje, výchovy a výživy, ale je třeba se důkladněji zabývat individuálními okolnostmi daného případu.
15. Přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí ve vztahu k ostatním žalobcovým rodinným příslušníkům odůvodnil žalovaný tím, že žalobcovy zletilé děti i rodiče jsou dospělými osobami, které nejsou na žalobci závislé. Žalobce v první řadě zdůraznil, že samotná emoční závislost zletilé dcery L. G. či rodičů nebyla v řízení zjištěna, jakkoli k jejímu prokázání směřovaly navrhované výsledky těchto osob. Závěr žalovaného, že tyto osoby nejsou na žalobci závislé, tak považoval žalobce za předčasné, nemající relevantní oporu ve správním spisu. Obdobně nebyla vyjasněna možnost návštěv rodinných příslušníků a související míra

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zásahu do práv a oprávněných zájmů těchto osob. Žalobce shrnul, že žalovaný v nedostatečném rozsahu posoudil přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy nepřihlédl ke všem okolnostem majícím vliv na definování intenzity újmy hrozící žalobci a jeho rodinným příslušníkům, v důsledku čehož ji nemohl poměřit s protichůdným veřejným zájmem.

16. **(část III. D žaloby „Absence opakovaného závažného narušení veřejného pořádku“)** Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pro aplikaci tohoto ustanovení zákon stanoví dvě podmínky, jež musí být splněny kumulativně – 1. opakované závažné narušení veřejného pořádku nebo práv a svobody druhých nebo důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, a 2. přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Zákon o pobytu cizinců užívá neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“, respektive „opakované závažné narušení veřejného pořádku“, který by měl správní orgán nejdříve vymezit a následně zvážit, zda lze individuální okolnosti daného případu podřadit pod jeho rozsah. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151 vyslovil, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“* Dále, kasační soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č.j. 7 As 90/2013-41, k výkladu pojmu veřejný pořádek v kontextu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců konstatoval: *„V obecné rovině lze vyslovit, že veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen ‚Úmluva‘). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjato s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasazeno do soukromého a rodinného života cizince. (...) Nelze přitom vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“* V projednávané věci nelze opomenout, že žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí ztrácí nejen nejvyšší pobytové oprávnění na území České republiky, ale související postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie. Uvedené způsobuje, že je při výkladu pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku třeba přihlížet ke směrnici 2003/109/ES, zejména znění čl. 9 odst. 3 a výkladu a aplikaci výhrady veřejného pořádku zde zakotvené. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č.j. 2 Azs 144/2020-33, *„smysl a účel čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES vyžaduje, aby vnitrostátní právní úprava sloužící k (fakultativní) implementaci tohoto ustanovení směrnice*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nevykazovala znaky paušalizace a automatismu a poskytovala prostor k individuálnímu posouzení jednotlivých případů. (...) podstatou předmětného ustanovení je především zdůraznění požadavku, aby se případná implementační vnitrostátní právní úprava soustředila při posuzování ohrožení veřejného pořádku právě na závažnost jednání, jichž se cizinec dopustil, nikoli primárně na četnost (byť opakovanost protiprávního jednání samozřejmě může výrazně přidávat na jeho závažnosti jakožto celku).“

18. K požadavkům na správní orgán vykládající a aplikující pojem opakované závažné narušení veřejného pořádku si žalobce dovoluje dále poukázat na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č.j. 4 Azs 6/2023-32, zejména jeho bod 44: *„Pro dokreslení celého případu lze dodat, že i kdyby na stěžovatele nedopadala pobyťová směrnice, která se týká občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků, nýbrž ‚pouze‘ směrnice o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícíchmi rezidenty, jejichž materiální podmínky stěžovatel splňuje, neboť po dobu 5 let nepřetržitě oprávněně pobýval na území České republiky, bylo by zapotřebí posoudit danou otázku shodně. Podle čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice mohou členské státy stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, ovšem uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12. Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 3. 9. 2020 ve věci C-503/19 a C-592/19, UQ a SI, dovodil, že zamítnutí přiznání postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta (a tedy analogicky i odnětí tohoto postavení) nemůže být postaveno pouze na skutečnosti, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin. Je třeba zohlednit a poměřit několik faktorů, a sice na jedné straně závažnost nebo povahu trestného činu, kterého se dopustila dotčená osoba, nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost, a na druhé straně délku jejího pobytu v hostitelském členském státě, jakož i její případné vazby s tímto členským státem. Soudní dvůr EU zobecnil svoji ustálenou judikaturu tak, že opatření odůvodněná pomocí důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu příslušnými vnitrostátními orgány ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V judikatuře Soudního dvora EU týkající se omezení práva pobytu cizích státních příslušníků je tedy jasně patrný trend, který umožňuje zrušit právo pobytu z důvodu trestné činnosti pouze tehdy, jestliže by daná osoba i do budoucna představovala závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“* Napadené rozhodnutí vychází z nesprávné premisy, že již samotné opakování téže trestné činnosti, byť povahově naplňující definici pojmu přečin, jak je vymezena v § 14 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), v určitém (v kontextu délky pobytu na území České republiky krátkém) období žalobcova života (roky 2018 – 2021), lze považovat za opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Ačkoliv trestná činnost žalobce v kontextu všech jednání postihovaných prostředky trestního práva nedosahuje natolik vysoké intenzity a závažnosti, je žalovaným faktickými důsledky napadeného rozhodnutí kladena těmto na roveň. Žalobce přitom nemůže souhlasit s tvrzením žalovaného o stupňující se závažnosti jím páchané trestné činnosti. Žalobcem páchaná trestná činnost v období let 2018–2021 spočívala převážně v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. V jednom případě se jednalo o trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, jímž byla sice způsobena dopravní nehoda, při níž však utrpěl zranění pouze sám žalobce a byla způsobena škoda, již však nelze klasifikovat ani jako nikoli nepatrnou podle § 138 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V posledním případě (13. 11. 2021) se jednalo o trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1, 3 písm. a) trestního zákoníku, který je však taktéž přečinem.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Závěry žalovaného o opakovaném řízení motorových vozidel ve stavu vylučujícím způsobilost (pod vlivem návykových látek – pervitinu a alkoholu) vyjádřené v závěru str. 4 napadeného rozhodnutí, nemají dle názoru žalobce dostatečnou oporu ve správním spisu, jelikož za zmíněnou trestnou činnost (ohrožení pod vlivem návykové látky) byl žalobce pravomocně odsouzen „pouze“ v jednom případě. Obdobně žalovaný zcela přehlíží, že se žalobce dopouštěl trestné činnosti v relativně krátkém časovém období, a to v letech 2018–2021, kdy si dle svých slov vyjádřených v čestném prohlášení, které je přílohou této žaloby, procházel náročným životním obdobím, v jehož průběhu došlo k výraznému zhoršení jeho psychického stavu. Již samotný výkon vazby a průběh správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu však měly na žalobce významný výchovný účinek. Žalobce si vzal ze svého předchozího protiprávního jednání ponaučení, dochází na psychoterapii, plní podmínky dohledu, plní všechny jemu uložené přiměřené povinnosti, dodržuje stanovená přiměřená omezení a jeho chování svědčí o jeho nápravě. Vzhledem ke krátkému časovému období, v jehož průběhu byla trestná činnost páchána, a to v poměru k délce pobytu na území České republiky (30 let), a současnému řádnému chování žalobce v posledních téměř 2 letech nelze vyloučit, že se skutečně jednalo o určitý exces v jinak řádném vedení života, jehož se již žalobce do budoucna nedopustí. Žalobce rovněž v průběhu trestního řízení týkajícího se trestného činu nedovoleného ozbrojování projevil upřímnou lítost nad spáchanou trestnou činností, využil možnosti prohlásit svou vinu, souhlasil s právní kvalifikací skutku, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a poskytoval veškerou nezbytnou součinnost směřující k objasnění skutkových okolností, za nichž došlo ke spáchání trestné činnosti. Je tak zřejmé, že si žalobce uvědomil závažnost svého jednání a jeho důsledky a rozhodl se do budoucna takového jednání vyvarovat.

19. Žalobce měl za to, že žalovaný kladl zvýšenou pozornost všem okolnostem svědčícím v neprospěch žalobce a již velmi málo pozornosti věnoval jednotlivým skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky a předpoklady pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES.

[III] Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 1. 6. 2023. K žalobní námitce týkající se nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do rodinných vazeb žalobce na území ČR, žalovaný uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. dne 14. 4. 2023, bylo správnímu orgánu známo, že na území ČR žije nezletilá dcera cizince P. E., nar. X, st. přísl. X, a matka nezletilé P. N., nar. X, st. přísl. X. Z nejbližších rodinných příslušníků žalobce dále na území žijí jeho tři dospělí děti H. T., nar. X, G. L., nar. X, P. R., nar. X, všichni st. přísl. X. Na území ČR žije dále matka žalobce G. J., nar. X, a jeho otec G. N., nar. X, oba st. přísl. X. Podle obdržené zprávy místně příslušného odboru cizinecké policie žije žalobce sám na adrese, na které má hlášený pobyt na území ČR. Podle zprávy místně příslušného sociálního odboru nezletilá dcera žalobce P. E. žije ve společné domácnosti v nové rodině své matky, která jí poskytuje veškerou potřebnou péči. Žalobce na výchovu nezletilé přispívá částkou, která mu byla určena rozhodnutím soudu. Co se týká ostatních rodinných příslušníků, kteří v současné době žijí na území ČR, žalovaný uvedl, že se jedná o dospělé osoby. Všechny tři děti a oba rodiče žalobce mají udělené státní občanství ČR. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by některý z dospělých rodinných příslušníků žalobce byl na jeho přítomnosti na území ČR jakýmkoliv způsobem závislý a ani žalobce nepředložil žádné důkazy, které by toto jeho tvrzení dokládaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. K námitce žalobce, že ze strany žalovaného nebyly opakovaně provedeny navrhované výslechy, jak jeho osoby, tak ostatních dospělých rodinných příslušníků, žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení se žalobce podrobně opakovaně vyjádřil k soukromým a rodinným vazbám, které má na území České republiky. Součástí správního spisu jsou zprávy sociálního odboru, které podrobně popisují vztah žalobce k jeho nezletilé dceři. Ze zprávy příslušného odboru cizinecké policie o provedené pobytové kontrole na adrese hlášeného pobytu žalobce na území vyplynulo, že žalobce s nikým dalším společnou domácnost nesdílí. Vzhledem k uvedeným důkazním skutečnostem žalovaný k navrhovaným výsledkům nepřistoupil, neboť je považoval za nadbytečné. V této souvislosti žalovaný odkázal na § 52 správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, nicméně správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
22. Co se týká námitky žalobce, že si žalovaný nevyžádal zprávu příslušné probační a mediační služby k výkonu dohledu nad žalobcem, jeho chování v průběhu zkušební doby a plnění jednotlivých přiměřených omezení a přiměřených povinností jemu uložených, žalovaný sdělil, že žalobce se v současné době nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, které mu bylo uloženo v rámci posledního odsouzení za úmyslné protiprávní jednání. Konec zkušební doby mu byl stanovený na den 7. 2. 2025, a nelze tedy hovořit o tom, že by se ve zkušební době osvědčil. Navíc souběžně se stanoveným soudním dohledem má žalobce v současné době vyslovený zákaz řízení motorových vozidel, a to do dne 13. 11. 2025. Z obsahu spisového materiálu, zejména z obdržených rozsudků soudů je zřejmé, že žalobce má sklony k páčání trestné činnosti, v minulosti mu byly opakovaně uloženy zákazy řízení motorových vozidel, které opakovaně porušoval, navíc v době, kdy byl pod vlivem návykových látek. S ohledem na žalobcovo protiprávní jednání, kterého se v minulosti dopustil, nejsou dány žádné záruky, že se žalobce z předchozích uložených trestů poučil a protiprávního jednání se znovu nedopustí. Žalobcova námitka, že v současné době dodržuje soudem uložený dohled probačního úředníka a také uložený zákaz řízení motorových vozidel, nijak nezlehčuje závažnost jím spáchaného opakovaného protiprávního jednání. Žalobce si je jistě vědom skutečnosti, že pokud by nedodržel soudem stanovený dohled a omezení, vystavil by se možnému uložení nepodmíněného trestu.
23. Žalobce dále namítal, že správní řízení bylo zahájeno z moci úřední podle § 3 ve spojení s § 50 správního řádu a z tohoto důvodu má žalovaný správní orgán povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, včetně všech okolností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce. Z tohoto důvodu žalovaný nebyl oprávněn odmítnout jím navrhované důkazy, přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021, č. j. 57 A 22/2021-46, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47. K této námitce žalovaný uvedl, že oba rozsudky se týkaly řízení o rušení pobytových oprávnění rodinných příslušníků občanů EU, kteří na rozdíl od žalobce požívají vyšší právní ochrany. Navíc v případě, ve kterém rozhodoval Nejvyšší správní soud, se na rozdíl od případu žalobce jednalo o řízení o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
24. Stran žalobní námitky, že žalovaný reagoval výlučně na v pořadí třetí žalobcovo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný vysvětlil, že v průběhu dokazování byly do spisu doplňovány nové důkazy, se kterými měl žalobce možnost se opakovaně seznámit. Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí vyjádřil k veškeré argumentaci, která byla obsažena ve všech třech písemných žalobcových vyjádřeních. Námitka žalobce vychází s největší pravděpodobností z písařské chyby, kdy na straně 9 napadeného rozhodnutí je chybně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedeno „*K písemnému vyjádření*“ místo „*K písemným vyjádřením*“. Dle žalovaného nemá tato písařská chyba žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to zejména z toho důvodu, že žalovaný se všemi námitkami a návrhy, které žalobce ve všech třech svých vyjádření podaných v průběhu správního řízení, v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal.

25. Ohledně námitky, že je žalobce trvale usídleným cizincem s hlubokými rodinnými a ekonomickými vazbami a z tohoto důvodu je třeba kromě samotné existence rodinných vazeb posoudit i jejich intenzitu, žalovaný konstatoval, že samotná existence rodinných vazeb či neexistence zázemí v zemi původu ještě nemusí znamenat automatickou nepřiměřenost zásahu do rodinného či soukromého života žalobce. Z informací zjištěných v průběhu správního řízení vyplynulo, že jedinou osobou žijící v současné době na území ČR, které žalobce poskytuje určitou formu podpory, je jeho nezletilá dcera, jejíž matce žalobce platí soudem stanovené výživné. Nezletilá vyrůstá v rodině své matky, kde je vychovávána společně s nezletilým polorodým sourozencem. Všichni bydlí ve společné domácnosti v bytě, který je v osobním vlastnictví matky. Ve společné domácnosti s matkou a nezletilými dětmi žije i současný druh matky a otec nezletilého. Druh má stále zaměstnání. Matka nezletilé je v současné době na rodičovské dovolené. Z uvedeného je zřejmé, že o výchovu a výživu nezletilé dcery žalobce je v současné době dobře postaráno a rozhodně není závislá na trvalé přítomnosti žalobce.
26. K námitce týkající se nedostatečného zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a nepřiměřenosti tohoto zásahu, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dle svého názoru s tímto dopadem dostatečně vypořádal, přičemž usoudil, že jej nelze považovat za nepřiměřený. V rámci správního řízení se dopodrobna zabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce, kdy při posuzování aktuálních soukromých a rodinných vazeb vycházel z informací dostupných v informačních systémech všech dotčených orgánů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž poukázal na článek 8 Úmluvy, kdy konstatoval, že zrušení trvalého pobytu v daném případě není ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy, případný zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce je zcela legální a nelze jej považovat za nepřiměřený.
27. K povinnosti ukládající žalobci ve stanovené lhůtě vycestovat z území České republiky žalovaný uvedl, že o skutečnosti, že je s žalobcem vedeno správní řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění na území ČR, se žalobce dozvěděl již dne 10. 5. 2022, a měl tedy dostatečný čas a prostor zajistit si vycestování do jiné země. V daném případě se navíc nejedná o vyhoštění, které jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, ale žalobci se pouze odebírá pobytové oprávnění. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku sp. zn. 9 As 71/2010, odepření práva trvalého pobytu, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, pro cizince představuje opatření omezující volný pohyb osoby s velmi nízkou intenzitou, neboť cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území ČR, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území ČR. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území ČR v rámci trvalého pobytu.
28. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č.j. 1 As 72/2011-75, podle něhož „*Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti neobsahuje absolutní zákaz vyhoštění takových osob. Např. podle čl. 31 odst. 3 uvedené úmluvy poskytnou smluvní státy osobě bez státní příslušnosti přiměřenou dobu, během níž by usilovala o legální přijetí do jiné země. Smluvní státy si vyhrazují právo použít během této doby taková vnitřní opatření, jaká*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mohou považovat za nezbytná. Úmluva tedy předjímá situaci, kdy se osoba bez státní příslušnosti nachází v zemi, která ji hodlá vyhostit. Podle úmluvy je v takovém případě povinností dané země poskytnout této osobě prostor k zajištění možnosti vycestovat do jiné země“. Pokud by žalobce prokázal, že jeho vycestování do země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status např. vízum za účelem strpění. Správní orgán v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č.j. 6 Azs 163/2015-47, kde se v bodě 24. uvádí, že: „Je-li následně - v důsledku povinnosti opustit území státu - ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“

29. K argumentaci žalobce, ve které cituje jednotlivé závěry Nejvyššího správního soudu, žalovaný řekl, že nelze předjímat, zda (a případně jaké) pobytové oprávnění může být pro žalobce s ohledem na trestní odsouzení dosažitelné. Lze ale v obecné rovině odkázat na skutečnost, že závažnost protiprávního jednání časem slábne a snižuje se i aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Žalovaný nemá v této souvislosti povinnost poskytovat návod, jak má žalobce postupovat, aby dosáhl svého, což potvrdil i NSS v rozsudku č.j. 5 As 120/2011-80. Veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu je však v současné době, minimálně do skončení zkušební doby podmíněného odsouzení, daleko větší než dopad do soukromého a rodinného života žalobce.
30. K námitce nezákonné aplikace tzv. výhrady veřejného pořádku žalovaný osvětlil, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana třetího státu se neposuzuje pouze trestní zachovalost žalobce, nýbrž to, zda žalobce během svého pobytu na území narušil opakovaně veřejný pořádek a zda toto narušení lze považovat za závažné. Žalovaný ohledně této žalobní námítky odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podle svého názoru již s těmito skutečnostmi dostatečně vypořádal.
31. Minulá odsouzení žalobce svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že odsouzení a následné tresty neměly na žalobce žádný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. Z trestní historie žalobce vyplývá, že byl za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR v celkem sedmi případech odsouzený za spáchání úmyslné trestné činnosti. V prvních dvou případech se žalobce dopustil trestné činnosti v době před tím, než mu bylo na území uděleno pobytové oprávnění. Nicméně charakter spáchané trestné činnosti určitým způsobem vypovídá o sklonu žalobce k páčání úmyslného protiprávního jednání již od mladistvého věku. V obou uvedených případech se jednalo o majetkovou trestnou činnost spáchanou ve spolupachatelství s dalšími dvěma osobami. Zejména ve druhém případě se jednalo o závažnou trestnou činnost, kdy žalobce společně s dalším spolupachatelem, maskování, a pod pohrůžkou zbraní, po vniknutí do soukromého bytu, přinutili jeho majitele, aby jim vydal movité věci, a poté co tak majitel učinil, ho svázali na nohou a rukou a s odcizenými věcmi z bytu odešli.
32. V dalších čtyřech případech se žalobce dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, když ve všech případech řídil motorové vozidlo v době, kdy měl uložený zákaz činnosti, navíc ve dvou případech po předchozím požití alkoholických nápojů, resp. psychotropních látek. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce opakovaně řídil motorová vozidla i přes vyslovený zákaz, a to navíc v kombinaci s návykovými látkami. K

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

míře narušení veřejného pořádku ze strany žalobce je třeba doplnit, že za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR se kromě trestné činnosti, za jejíž spáchání byl odsouzený pravomocnými rozsudky soudů, opakovaně dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla. Podle zjištěného má za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR evidováno celkem 8 uložených zákazů řízení motorových vozidel a celkem 24 záznamů o protiprávním jednání, které spáchal v souvislosti s řízením motorového vozidla.

33. V případě zatím posledního odsouzení, ačkoli žalobce nebyl držitelem platného zbrojního průkazu, měl na místě veřejně přístupném u sebe zakázané střelné zbraně i s ostrými náboji a byl pod vlivem návykových látek, konkrétně alkoholu a pervitinu.
34. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce trestnou činnost páchal dlouhodobě, opakovaně, částečně i ve zkušební době podmíněného odsouzení, přičemž intenzita a závažnost jeho trestné činnosti s postupem času gradovala, což jen zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečné míře posoudil a uzavřel, že žalobce opakovaně a závažným způsobem narušil veřejný pořádek v souladu s § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedené ustanovení nestanovuje podmínku, že žalobce musí být současně bezprostřední hrozbou pro bezpečnost státu.
35. Stran námitky, že žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že na žalobce by bylo možné vzhledem k délce jeho pobytu na území ČR hledět jako na cizince s postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie a z tohoto důvodu by bylo možné při výkladu pojmu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku třeba přihlížet ke směrnici 2003/109/ES, zejména znění čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES a výkladu a aplikaci výhrady veřejného pořádku zde zakotvené, žalovaný konstatoval, že žalobce je držitelem povolení k trvalému pobytu občana třetího státu. O povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU nikdy nepožádal a postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců mu nikdy nebylo přiznáno a ani mu je z důvodu objektivní neexistence podmínek přiznat nelze.
36. K žalobcově námitce, že se trestné činnosti se dopouštěl v relativně krátkém časovém období, a to v letech 2018 až 2021, tudíž se dle jeho mínění jednalo o určitý exces v jinak řádném vedení života, žalovaný uvedl, že právě skutečnost, že se žalobce v průběhu posledních pěti let dopustil opakovaně protiprávního jednání, jednoznačně svědčí o závažnosti a aktuálnosti narušení veřejného pořádku z jeho strany. Za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR se žalobce kromě úmyslné trestné činnosti, opakovaně dopustil protiprávního jednání, které bylo kvalifikováno jako přestupkové a za jeho spáchání mu byly příslušnými správními orgány opakovaně uloženy peněžité tresty a zákazy činnosti.
37. Žalovaný dodal, že závažné narušení veřejného pořádku spatřuje ve skutečnosti, že žalobce se na území ČR opakovaně dopouští protiprávního jednání a od jeho páchání ho neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. Žalovaný v této souvislosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že i konstantní judikatura správních soudů uvádí, že jednání, které se dá označit za závažné narušení veřejného pořádku, nemusí za určitých okolností vést až k pravomocnému odsouzení trestním soudem, ale postačuje to, že takové jednání je vyhodnoceno například jako přestupek. Pokud žalobce opakovaně a dlouhodobě páchá obdobnou protiprávní činnost, přičemž je za takovéto jednání opakovaně sankcionován, pak je takové jednání nutné vyhodnotit jako opakované závažné narušení veřejného pořádku. Z výše uvedeného je zcela jasné patrné, že žalobce opakovaně a dlouhodobě porušuje právní předpisy hostitelské země, jedná se o recidivistu a předchozí sankcionování za protiprávní jednání jeho osoby se minulo účinkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

38. Žalovaný k podané žalobě a žalobním bodům týkajícím se posouzení opakovaného závažného narušování veřejného pořádku a aktuální hrozbě do budoucna dodal, že rozhodnutí je zcela a plně v souladu s aktuální judikaturou NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2023, č.j. 10 Azs 67/2023-44, body 9-17). Žalovaný v tomto odkázal na body 9 až 17 rozsudku NSS sp. zn. 10 Azs 67/20232. Z uvedeného jasně vyplývá, že popsaná a hodnocená protiprávní činnost cizince je opakované závažné narušení veřejného pořádku, tedy že žalobce se dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, kdy se nemusí pouze jednat o různá odsouzení, ale za určitých okolností postačuje to, že žalobce opakovaně páchá trestnou činnost po delší dobu, byť z trestné právní roviny se jedná o jeden případ, což je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno žalovaným. Uvedený rozsudek NSS dále stanovuje, že v případě, jako je tento nemá správní orgán zákonnou povinnost hodnotit, zda je stěžovatel aktuální hrozbou pro veřejný pořádek (bod 13 uvedeného rozsudku NSS).
39. Rozhodnutí žalovaného je rovněž zcela v souladu s názorem rozšířeného senátu NSS, který byl k dané problematice opakovaného závažného narušení veřejného pořádku vysloven v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4 /2010-151 a který nebyl do dnešního dne překonán novější judikaturou.
40. Podle názoru žalovaného bylo jeho rozhodnutí, kterým z důvodu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušil povolení k trvalému pobytu, vydáno v souladu se zákonem, a proto navrhl, aby soud předmětnou žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci

41. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
42. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
43. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
44. Při jednání soudu setrvala žalující strana na svých stanoviscích. Žalovaná strana se z jednání omluvila.
45. Žaloba není důvodná.
46. Úvodem soud s ohledem na obsah žalobních námitek, kdy se jednotlivé argumenty vzájemně prolínají, předestírá, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobcovy argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).
47. Soud připomíná, že řízení o zrušení trvalého pobytu bylo s žalobcem zahájeno dne 23. 5. 2022.
48. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost*

státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“

49. Je nepochybné, že pro postup Ministerstva podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zapotřebí naplnění dvou podmínek. Cizinec musí opakovaně závažným způsobem narušit veřejný pořádek (nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu) a zároveň bude rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do cizinceva soukromého nebo rodinného života.
50. Soud primárně obrátil pozornost na splnění prvé z podmínek a žalobních námitek ohledně jí uplatněných (= **část III. D žaloby**).
51. Žalovaný stran žalobcova opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem konstatoval v napadeném rozhodnutí nejprve to, že žalobce se v letech 2018 - 2021 dopustil postupně přečinů ohrožení pod vlivem návykové látky (2018), maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (2020, 2021) a nedovolené ozbrojování (2021), za které byl pravomocně odsouzen. Žalovaný rovněž uvedl, že již v roce 2007 byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Žalovaný též vyjevil, že od roku 1999, kdy byl žalobci udělen trvalý pobyt, mu byl opakovaně jak v trestním, tak i v přestupkovém řízení uložen zákaz řízení motorových vozidel a rovněž měl žalobce celkem čtyřiadvacet záznamů o protiprávním jednání, které spáchal v souvislosti s řízením motorového vozidla. Ergo, žalovaný předložil kompletní obraz o žalobcově trestní a přestupkové minulosti od roku 1999, nikoliv pouze za období 2018 – 2021.
52. Soud je toho názoru, že se žalobce mýlí, když tvrdí, že žalovaný, resp. napadené rozhodnutí „*vychází z nesprávné premisy, že již samotné opakování téže trestné činnosti v určitém (v kontextu délky pobytu na území České republiky krátkém) období žalobcova života (roky 2018 – 2021), byť povahově naplňující definici pojmu přečin (...) lze považovat za opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES.*“
53. Je logické, že žalovaný zdůraznil, že se žalobce opakovaně dopustil trestné činnosti, za kterou byl odsouzen. Opakující se trestná činnost, byť v podobě přečinů, ale i mnohanásobné přestupkové jednání svědčí o tom, že u žalobce absentuje respekt k základním pravidlům fungování společnosti a ta si jej musí skrze soudní a správní rozhodnutí na žalobci vynutit. Ona pravidla fungování společnosti (chráněná zákonem jak v rovině trestní, tak přestupkové) jsou fundamentem veřejného pořádku a jejich nedodržování je narušením veřejného pořádku. A ano, kvantita nezákonného jednání je nejen premisou pro závěr o opakovaném narušení veřejného pořádku, ale i jedním (nikoliv jediným) předpokladem pro možný závěr, že se jedná i o závažné narušení veřejného pořádku. Ovšem pouze na tom, že se žalobce dopustil trestné činnosti opakovaně, žalovaný neustal.
54. Nebylo možné odhlédnout od skutečnosti, že žalobce se narušení veřejného pořádku v rovině trestněprávní dopustil úmyslně, což vyplývá z definice skutkových podstat předmětných přečinů. Soud, stejně jako správní orgán, vnímá úmyslnost trestné (ale i přestupkové) činnosti jako další předpoklad pro závěr o závažném narušení veřejného pořádku (žalobcem). Ostatně, sám žalobce v žalobě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č.j. 7 As 90/2013-41, podle něhož, mimo jiné, hraje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ohledně posouzení závažnosti jednání roli řada faktorů, jako je mj. i forma zavinění (viz výše).

55. Ve prospěch závěru správního orgánu o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem dále svědčí i to, co stran žalobcem spáchaného přečinu nedovoleného ozbrojování uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č.j. 9 To 86/2022-310. Podle něho „bylo zohledněno, že (žalobce) měl u sebe (= v prostorách baru) i zbraň bromadně účinnou [= funkční samopal ráže 7,65 mm Browning, který konstrukčně odpovídá vojenské plně samočinné zbrani vzor 61 (Škorpion), tedy zbraň schopnou střílet v dávkách], kdy se jednalo o velmi nebezpečnou zbraň“. Závažnost přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky pak žalovaný přiléhavě popsal sám, když uvedl, že „řízení motorových vozidel pod vlivem návykové látky (...) je závažné narušení veřejného pořádku, jedná se o aktuální nebezpečí, kdy navíc tento stav si cizinec návykovými látkami sám navodil. Takovéto protiprávní jednání je naprosto netolerovatelné (...). Řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek, tedy ve stavu vylučujícím řádné a bezpečné ovládání motorového vozidla, je zcela jednoznačně závažným narušením veřejného pořádku, kdy takto ovlivněná osoba může způsobit dopravní nehodu, která často končí fatálními důsledky pro jiné účastníky silničního provozu. (...) Je nutné dodat, že řízení pod vlivem omamných nebo návykových látek je jednoznačně nejtěžší z protiprávních jednání proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích.“ Stran závažnosti přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky pak soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27, kde bylo mj. vyjeveno toto: „[24] K opakovanému odsouzení stěžovatele za ohrožení pod vlivem návykové látky Nejvyšší správní soud doplňuje, že úpravou tohoto činu jako trestného § 274 trestního zákoníku chrání život a zdraví lidí a majetek, tj. základní společenské hodnoty a s nimi související práva a oprávněné zájmy. Stěžovatel opakovaně úmyslným jednáním zájem na ochraně uvedených hodnot narušil. Na závažnosti jeho jednání přidává naměřené množství alkoholu v krvi [u skutku spáchaného dne 16. 1. 2019 šlo o 1,74 g/kg, u skutku spáchaného dne 6. 6. 2021 o 2,06 g/kg]. Řízení motorových vozidel pod vlivem takového množství alkoholu podle žalovaným odkazovaných statistik znamená výrazné riziko způsobení vážné újmy na životě, zdraví nebo majetku.“
56. Soud (rozhodující ve správním soudnictví) takové hodnocení kvituje. I když má žalobce pravdu v tom, že byl za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky odsouzen jen jednou, nikoliv dvakrát (v případě rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové se jednalo o přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, byť byl žalobce v okamžiku, kdy byl přistižen při řízení motorového vozidla i přes vyslovený zákaz soudem, pod vlivem alkoholu), nic to nemění na tom, že i v tomto případě se jednalo o závažné narušení veřejného pořádku.
57. I přesto, že žalobce aktuálně projevuje lítost nad svojí v posledních letech páchanou nelegální činností a v rámci trestního řízení spolupracoval s orgány v tomto řízení činnými, což mohlo a mělo jistě vliv na výši uloženého trestu, nemohlo to mít vliv na závěry učiněné v rámci správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.
58. Bylo tedy možné uzavřít, že žalobce, vzhledem k množství přečinů, resp. jejich opakování, úmyslnému spáchání a jejich povaze opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Prvá z podmínek § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak byla naplněna a žalovaný správní orgán její naplnění řádně odůvodnil.
59. Soud se v další fázi zabýval tím, zda byla naplněna i druhá zákonná podmínka pro aplikaci uvedeného zákonného ustanovení, tedy zda je rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do cizincova soukromého nebo rodinného života (= části III. B a III. C žaloby).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

60. Na tomto místě je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud vyjevil ohledně náležitostí žalobního bodu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58 (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), mj. toto: „*Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v téže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č.j. 6 A 85/92-5).*

Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“

61. Soud dále konstatuje, že samotné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu a stanovení lhůty k vycestování ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „*nucené vycestování*“. Stanovení lhůty k opuštění území státu *není přímým zásahem do práv cizince či osob s ním žijících spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území ČR*. Z takového rozhodnutí lze „*pouze*“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území ČR pobývat nelegálně. Tento právní náhled byl v aktuální rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu potvrzen opakovaně [srov. rozsudky ze dne 27. 10. 2021, č.j. 8 Azs 303/2019-49 (č. 4281/2022 Sb. NSS); ze dne 8. 10. 2022, č.j. 7 Azs 269/2022-27, resp. ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27).
62. Soud kvituje, jak podrobně se žalovaný správní orgán zaobíral žalobcovými osobními, majetkovými a pracovními vazbami v České republice (str. 10 – 18) a ztotožnil se se závěrem, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života.
63. Předně, soud se neztotožnil s žalobním tvrzením, že „*žalovaný však na všechny tyto námitky a obavy žalobce nijak nereagoval, nevypořádal se s nimi a přiměřenost napadeného rozhodnutí fakticky založil na skutečnosti, že je to primárně žalobce, kdo by se měl řešením těchto otázek zabývat.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

64. Žalovaný připomněl, že žalobce je svobodný a na základě vyžádaného šetření v místě jeho hlášeného pobytu na území ČR bylo konstatováno, že na uvedené adrese bydlí sám, přičemž je „majitelem objektu, kde je v současné době hlášený k pobytu na území ČR.“
65. Stran profesních a vlastnických žalobcových vazeb na ČR je v napadeném rozhodnutí konstatováno, že „cizinec je držitelem dvou platných živnostenských oprávnění, a to v oblasti zpracování dřeva a zednictví“ a „není vedený jako společník nebo jednatel v obchodní firmě“.
66. Významný prostor věnuje napadené rozhodnutí žalobcovým osobním a rodinným vazbám. Žalobcova nezletilá dcera E. P. (žijící v ČR) byla rozsudkem Okresního soudu v Sokolově (schválení dohody rodičů) svěřena do výhradní péče a výživy matky. Žalobce se zavázal hradit výživné ve výši 4 000 Kč. Správní orgán zjistil a v napadeném rozhodnutí připomněl, že kontakt žalobce s nezletilou dcerou byl komplikovaný, načež byla rodičům následně domluvena spolupráce s odborníky v oblasti psychologie s tím, že bylo nutné zjistit, jaký vliv má výchovné působení otce v době styku s nezletilou na zdravý vývoj samotné nezletilé. Otec (žalobce) se však vyšetření nezúčastnil, a tím zmařil vypracování psychologického vyšetření. Následně byl vzat do vazby. V době vydání napadeného rozhodnutí měla nezletilou žalobcovu dceru ve výhradní péči matka a styk otce s nezletilou probíhal na základě dohody rodičů (každou středu v měsíci vždy na 2 hodiny).
67. Správní orgán dále konstatoval, že nezletilá žalobcova dcera byla vždy řádně materiálně zajištěna, když nyní je vychovávána společně s nezletilým polorodým sourozencem v domácnosti matky (byt je ve vlastnictví matky). Ve společné domácnosti s matkou a nezletilými dětmi žije i otec polorodého bratra, který je zaměstnán (matka je na rodičovské dovolené a pobírá dávky ze SRN, neboť před nástupem na rodičovskou dovolenou tam pracovala). Nezletilá E., žačka I. třídy základní školy, ve volném čase navštěvuje kroužek gymnastiky a atletiky. Náklady spojené s volnočasovou aktivitou hradí matka, stejně tak hradí veškeré návštěvy související se zdravotním stavem nezletilé. Žalobce na výživu dcery řádně přispívá částku 4 000 Kč a dluh na výživném nemá.
68. Správní orgán dále vyjevil, že v České republice rovněž žijí další tři (dospělé) žalobcovy děti (T. H., L. G. a R. P.) a žalobcovy rodiče (J. G. a N. G.), všichni občané České republiky. Žádní další rodinní příslušníci žalobce žijící na území ČR nebyli v průběhu řízení zjištěni.
69. V rámci správního řízení žalobce předložil celkem tři vyjádření (ze dne 10. 8. 2022, 27. 10. 2022 a 18. 1. 2023). Obsahově jsou si ona vyjádření velmi podobná, zjevná je i jejich podobnost s podanou žalobou. Žalobce v obecné rovině akcentuje svůj třicetiletý pobyt v České republice, relativizuje závažnost jím páchané trestné činnosti a připojuje rozsáhlé pasáže z rozsudků správních soudů.
70. Soud, s odkazem na výše citované rozhodnutí kasačního soudu ohledně náležitostí žalobních bodů, konstatuje, že takové nároky lze v přiměřené podobě klást i na vyjádření účastníků správního řízení v jeho průběhu. Vztaheno na souzenou věc, tvrdí-li žalobce ve vyjádření ze dne 27. 10. 2022, že s délkou jeho pobytu v ČR jsou „neodmyslitelně spojené společenské, ekonomické a kulturní vazby zde v průběhu této doby vybudované“, pak je nutno trvat na tom, aby byly takové vazby náležitě a podrobně popsány, neboť je to jen a pouze cizinec – účastník řízení, kdo je může popsat vyčerpávajícím způsobem. Nestane-li se tak, vystavuje se cizinec riziku, že jeho vazby na území nebudou shledány jako natolik intenzivní, aby bylo možné konstatovat nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Stejně lze uvést i k tvrzení uvedenému ve vyjádření ze dne 10. 8. 2022, kde žalobce vyjevil, že jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„ekonomické, sociální, kulturní, ale zejména rodinné vazby na území České republiky jsou mimořádně významné.“

71. Žalobce nejen ve správním řízení, ale i v žalobě ustal na obecných tvrzeních, která sice lze vzhledem k délce jeho pobytu v České republice považovat za možná a pravděpodobná, ale je třeba mít je postaveno najisto.
72. Žalobce v žalobě zdůraznil, že během řízení *„tvrdil, že napadené rozhodnutí bude mít významný nepříznivý dopad do života jeho osoby, rodičů, zletilých dětí i nezletilého dítěte.“* Ano, to může být pravda, ale takováto obecná žalobní tvrzení nemohou prokázat, zda tomu tak skutečně je (bude). Žalobce k prokázání těchto tvrzení navrhoval účastnický výslech a výsledky zletilé dcery L. G. a obou rodičů. Žalovaný tyto důkazy neprovedl a žalobce v tom spatřoval významné procesní pochybení. Soud s tímto názorem nesouhlasí.
73. Jistě, svědecké a účastnické výsledky (výpovědi) mohou hrát ve správním (ale i soudním) řízení podstatnou roli. Nicméně, to, zda budou, či nebudou provedeny, do značné míry závisí i na aktivitě samotného účastníka řízení. Nelze totiž bez dalšího navrhnout provedení důkazu (jakéhokoli), aniž by bylo zároveň konkretizováno, co má být takovým důkazem prokázáno. A právě neduh obecnosti stihl v tomto případě i ony „výslechové“ důkazní návrhy žalobce v rámci řízení o zrušení trvalého pobytu.
74. Žalobce totiž opět ustal na víceméně vágních tvrzeních. Ohledně dcery L. G. uvedl, že s ní *„má velmi dobrý vztah a blízké vazby“* a pro kterou *„by bylo zrušení povolení k trvalému pobytu jejímu otci významným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.“* Nikde ovšem nezazněl ani náznak konkrétního o faktickém obsahu tvrzeného vztahu. Žalobce neuvedl nic, co by dalo alespoň v hrubých rysech představu o fakticitě tvrzeného vztahu.
75. Stejnou podobu, tedy jen obecná tvrzení, pak měl požadavek na výslech žalobcova otce N. P. G., o němž žalobce prohlásil, že je členem nukleární rodiny, s nímž *„v dětství sdílel společnou domácnost“*, přičemž *„právě otec sledoval vývoj osobnosti svého syna a je tak schopen se komplexním způsobem vyjádřit k jeho povaze a případné společenské škodlivosti jeho osoby.“*
76. Soud, při všim respektu ke vztahu otce a syna G., konstatuje, že v takovém návrhu nezaznělo nic, co by mělo správní orgán vést k výsledku žalobcova otce. Byť je v současné době možné pozorovat rostoucí počet neúplných rodin, zatím stále bývá obvyklé, že dítě vyrůstá se svými rodiči (žalobcovými slovy: sdílí s nimi v dětství společnou domácnost), stejně tak je normální, že rodiče jsou svědky vývoje svých dětí. Správní orgán také nic z toho nečinil sporným. Žalobce však opět neuvedl nic konkrétního, co by popisovalo jeho stávající vztah k otci a jejich vzájemnou potřebnost (např. finanční závislost otce na syna, nepříznivý zdravotní stav otce vyžadující stálou péči syna atd.).
77. Ve vztahu k matce, J. M. G., pak žalobce trval na jejím výsledku *„pro účely zjištění a prokázání imigrační historie účastníka řízení, absence vazeb k jakékoli jiné zemi, pevnosti vazeb na území České republiky a nízké společenské škodlivosti účastníka řízení.“* K tomu soud konstatuje, že žalobcova imigrační historie byla správnímu orgánu známa a nebyla sporná. Žalobcovu „společenskou škodlivost“ pak žalovaný výstižně a správně popsal a vyhodnotil (viz výše). Výsledku žalobcovy matky k těmto skutečnostem opravdu třeba nebylo.
78. A nebylo ho třeba ani k tvrzené *„pevnosti vazeb na území České republiky“*. Tuto pevnost měl totiž tvrdit a především prokazovat žalobce. Ten se ovšem bez dalšího dovolával účastnického výsledku, byť měl možnost onu pevnost náležitě správnímu orgánu vyjevit v písemných vyjádřeních. Ta učinil tři, ale ani v jednom nelze nalézt nic natolik konkrétního, co by mohlo vést k závěru, že rozhodnutí o zrušení žalobcova trvalého pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v ČR bude nepřiměřené. Nebyla tu tedy žádná indicie, která by měla správní orgán vést k provedení žalobcova účastnického výslechu.

79. Stran navrhované zprávy příslušné probační a mediační služby soud pouze konstatuje, že v dané věci nebylo sporu o tom, zda žalobce v době správního řízení žije spořádaným životem. A to, zda je tu nebezpečí, že se žalobce v budoucnu může znovu dopustit trestné činnosti, nemohla aktuální zpráva probační a mediační služby prokázat.
80. Shrnutí, soud neshledal neprovedení žalobcem navržených důkazů jako pochybení a ztotožnil se se závěry žalovaného o tom, proč tyto důkazy neprovedl.
81. Stejně tak soud přitakal závěrům žalovaného, že nemůže být pochyb o tom, že žalobce má jistě vytvořené silné sociální vazby k rodičům i třem zletilým dětem pobývajícím na území České republiky. Nicméně, nepodařilo se prokázat, že by tyto osoby byly na žalobci emočně či materiálně závislé natolik, že by zrušení žalobcova trvalého pobytu znamenalo pro něj i pro ně nepřiměřený zásah. Stran nezletilé dcery pak soud může uvést v podstatě to samé – fakt, že se s ní žalobce *„pravidelně vídá, přispívá ve stanoveném rozsahu na její výživu a snaží se udržovat dobré vztahy s její matkou“* rozhodně neprokazuje, že by napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k žalobci, resp. jeho nezletilé dceři nepřiměřené. Soud (i správní orgán) i tu postrádá jakákoliv konkrétní prokazující obsah vztahu žalobce k nezletilé dceři. Žalobce jistě mohl sdělit, a to i písemně, cokoliv, co by „zlidštilo“ tvrzení o pravidelném vídání se, pravidelném placení výživného a snaze o dobré vztahy s matkou nezletilé tak, aby bylo možno vůbec začít uvažovat o tom, že žalobcovým vycestováním může dojít k nevratnému zásahu do řádného vývoje, výchovy a výživy jeho nezletilé dcery, a tedy k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. A ve shodě se správní orgánem soud doplňuje, že žalobcova povinnost platit výživné na nezletilou dceru nebude zrušením jeho pobytového oprávnění dotčena.
82. Soud k žalobcovým tvrzením konstatuje, že odnětí nejvyššího možného pobytového oprávnění jistě povede k určitým změnám a diskomfortu žalobce i jeho rodinných příslušníků. Avšak žalobce v rámci správního řízení ustal toliko na obecných konstatováních. Nadto, je tu fakt, který nesmí v celé souzené věci „zapadnout“ - nad tím, jak jeho trestná činnost zasáhne rodinné vazby, měl žalobce především přemýšlet před tím, než se jí opakovaně dopouštěl. Pokud žalobce i přesto, že je otcem 4 dětí, na tuto skutečnost nepomyslel dříve, než začal páchat jakoukoliv trestnou činnost na území hostitelského státu, který mu nabídl a po tři desítky let velkoryse poskytoval možnost pobývat na jeho území, nemůže se nyní domnívat, že pouhý fakt jeho vícenásobného otcovství (když tři ze čtyř dětí jsou již dospělé a samostatné) postačí k důvodnosti tvrzení o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Jak již uvedl správní orgán, žalobce si měl a mohl být již při páchání trestné činnosti vědom všech důsledků, které s sebou pachatelství a odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, v rovině zákona o pobytu cizinců, ale též v zásahu do jeho rodinného života a sociálních vazeb.
83. Soud proto uzavírá, že neshledal, že by se žalovaný dopustil pochybení vytýkaných mu žalobou. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
84. Soud pro úplnost konstatuje, že neprovedl žalobcem navržené důkazy [písemné vyjádření žalobce, písemné vyjádření Jiřiny Homoláčové, písemné vyjádření Lindy Glajchové (všechna vyjádření ze dne 9. 5. 2023), písemná zpráva o zahájení dohledu Probační a mediační služby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ze dne 4. 1. 2023], protože by to bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Náklady řízení

85. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by náleželo podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 7. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu